

Arrest

nr. 149 422 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor zijn familie en de Libanese maatschappij omwille van zijn verklaarde homoseksualiteit.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 96 371 van 31 januari 2013 omdat zijn asielrelaas, met name zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en vrees voor vervolging die hierop is gestoeld, ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een medisch attest en een attest van de politie.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 96 371 van 31 januari 2013 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de

bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 mei 2015, voert verzoekende partij aan dat haar nieuwe asielaanvraag niet in het minst een aanvulling is van haar vorige asielaanvraag. Zij licht toe dat zij een sjiit is afkomstig van Zuid-Libanon en dat zij asiel heeft aangevraagd omwille van haar seksuele geaardheid. Al deze elementen werden samen niet afdoende bekeken in de bestreden beslissing en de beschikking. Verzoekende partij verwijst nog naar de aanvullende nota waaruit blijkt dat de situatie in Zuid-Libanon precair is omwille van de problematiek in Syrië en de expansiedrang van IS.

Verzoekende partij haar betoog dat haar nieuwe asielaanvraag niet in het minst een aanvulling is van haar vorige asielaanvraag mist elke grondslag en alle ernst. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt immers zeer duidelijk dat zij haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag uitzette. Tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige asielaanvraag stelde verzoekende partij uitdrukkelijk: *“Mijn problematieken zijn nog steeds actueel waardoor mijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer”*. Toen haar meteen hierna werd gevraagd of de problematiek die ze aanhaalde te maken heeft met de problematiek die zij bij haar eerste asielaanvraag aanhaalde, antwoordde ze uitdrukkelijk bevestigend als volgt: *“Ja, mijn problematieken die ik vandaag aanhaal, zijn dezelfde problematieken als ik op mijn eerste aanvraag verklaarde”* (“verklaring meervoudige aanvraag”, d.d. 7 april 2015). Vervolgens gaf verzoekende partij (opnieuw) aan een sjiit te zijn uit Libanon en problemen te hebben met en een vrees te koesteren ten aanzien van haar familie en de Libanese maatschappij omwille van haar verboden homoseksuele geaardheid, waarmee zij alzo de vrees en de problemen herhaalde die zij eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag uitzette. Verzoekende partij haar relaas aangebracht bij onderhavige asielaanvraag is dan ook, in tegenstelling tot wat zij zelf op algemene en allerm minst ernstige wijze voorhoudt, een herhaling en aanvulling van datgene, bij haar

vorige asielaanvraag uiteengezet, met name een vrees voor vervolging omwille van haar voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Verzoekende partij haar voorgehouden homoseksuele geaardheid en haar hierop gestoelde vrees voor vervolging werden echter bij 's Raads arrest nr. 96 371 van 31 januari 2013, dat gezag van gewijsde geniet, ongeloofwaardig bevonden.

In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij bij haar huidige tweede asielaanvraag geen elementen aanhaalt die de bij haar eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden homoseksualiteit en ermee gepaarde gaande problemen weten te herstellen, en zij, meer algemeen, geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, vaststellingen welke verzoekende partij niet met concrete en valabele elementen ontkracht of weerlegt.

Waar verzoekende partij verwijst naar de aanvullende nota (van verwerende partij) waaruit zou blijken dat de situatie in Zuid-Libanon precair is omwille van de problematiek in Syrië en de expansiedrang van IS, stelt de Raad vast dat het dossier geen dergelijke nota bevat. Van de nota waarover verzoekende partij spreekt, is geen spoor terug te vinden in het dossier. Uit de informatie die wel beschikbaar en terug te vinden is in het administratief dossier (stuk 8, 'landeninformatie') blijkt dat ofschoon de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en racketsaanvallen vanwege Syrische rebellen-groeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger, en toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen er leiden tot toenemend sektarisch geweld, de situatie in Libanon niet van die aard is dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen stukken bij die de informatie van verwerende partij in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Ze brengt geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat er actueel in haar land van herkomst, en in het bijzonder in haar regio van herkomst Zuid-Libanon (zie landeninformatie COI Focus, "Libanon, veiligheidssituatie in Libanon", 7 november 2014, p. 22-24), een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is door de expansiedrang van IS.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de algemene kritiek dat de door haar bij onderhavige asielaanvraag aangehaalde elementen niet afdoende werden bekeken in de bestreden beslissing en de beschikking, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 mei 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voormelde beschikking opgenomen grond weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS